

ĒRIKS KŪLIS

**Zemes
telpa, jūras
elpa**

821.174-3
Ku 325

Arņa Kilbloka vāka dizains

Vāka noformējumā izmantots *Toma Kalninska* zīmējums.

Autors izsaka pateicību par daudzpusīgajām konsultācijām kuģu lietās vecajiem jūras vilkiem [Vladimiram Einīnam], Jānim Šubam, Eduardam Vižlam-Barbijanam, Aivaram Bojam, Aleksandram Žukovam, Mārim Ķempem, Imantam Aizkalnam un Aļģirdam Šlaitam.

Ēriks Kūlis

ZEMES TELPA, JŪRAS ELPA

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Bārbala Simsone*

Redaktors *Aldis Vēvers*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Korektores *Elina Vēja, Diāna Graudiņa*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3929.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Ēriks Kūlis, 2020

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8326-6

Sapņu bumerangs

– Rego, mums šodien svētki! Pietiks sust, slimest! – Jurgis Drope uzrunāja runci, kas, izdzirdis saimnieku, pavēra acis spraudziņās. – Vārīsim kāpostu zupu ar riktīgi kūpinātu cimboli. Kas mums, diviem puikām, nekaiš, ja uz dārbu vais nav jāiet, va ne ko?

Pieredzējušais runcis Rego nelikās traucēties. Ietu-rējis pietiekamu pauzi, kas liecināja – viņš nav no tiem, kuru var pasvilpt, kad vien ienāk prātā, un slinki piecēlies stāvus, kaķu paps izlieca muguru puslokā, nožāvājās un atkal saritinājās pie Jurgā sāniem. Vecais vīrs iebakstīja savam gultas biedram.

“Liecies mierā! Neesmu tava Austrālija, ko svētdienas rītos mēdzi modināt, piensdams kafijas krūzi!” pauda Rego neapmierinātā sakustēšanās.

– Pie reizes no tirgus jāatnes mājā kāda peonija, ko ielikt vāzē. Tās ir manas jaunības puķes. Peonijas Austrālijai akurāt gāja pie sirdes. Visi gan sminēja, kad kāzu dienā viņai uzdāvināju klēpi peoniju – tik nevainīgi baltu, ka briesmas. Manas ligavas acis uzmirzēja kā saulīte vasaras rītā. Peonija... Šitas vārds skan tikpat glaudi kā pianīno, ko mūsu meita Tīna katru dienu spēlēja. Tūlīt pēc Atmodas uzradās tas aitu cirpējs no Austrālijas. “Tū minit van šip,” viņš, aizvedis Tīnu uz

pilsētas lepnāko restorānu, lielijās. “Rīli?” Tīna brīnījās. Mēs ar Austru neattapām ne atjēgties, kad Laionels paņēma mūsu tumšacaino smukulīti sev līdzī uz pasaules otru galu. Droši vien lai parādītu, ko nozīmē rīkoties *rīli*. Nu jau kādi pārdesmit gadi būs riņķī.

“It kā es to nebūtu jau dzirdējis,” Rego nošķaudījās. “Ko tie lielie, divkājainie, lempīgie kaķi tik daudz var runāt...”

Kā par brīnumu, naktī Jurgis bija labi izgulējies, un nu viņam gribējās patērzēt ar draugu, kurš savas domas vienmēr paturēja pie sevis. Iespējams, arī tādēļ, ka pārējie vecā vīra čomi no izbijušās linoleja rūpnīcas mehāniskā ceha šobrīd debesīs virpoja spalvu mākoņu skaidiņas, bet viņš vēl staigāja pa šo grēcīgo pasauli, laiku pa laikam pasmaidīdams. Varbūt arī tāpēc, ka Austrā beidzot piepildīja savu gribēšanu. Visus šos gadus sieva par varas makti ilgojās redzēt, kā viņas meitiņai un mazmeitiņai, kura jau sākusi iet skolā un skaisti zīmē ķengurus, sviežas tālajā kontinentā, kur zeme ir tik sarkana kā rieta debesis, bet debesis nokaitētajā tveicē izbalējušas tik baltas kā tikko cirptas aitas vilna. Znotam Laionelam cits nekas neatlika kā grābt savā makā un internetā pasūtīt apmaksātu biļeti līdz pašai Adelaidai. Kad šī ziņa pienāca, Jurgim nācās paaicināt skolotāju no kaimiņu mājas, lai tā izskaidrotu, kur un kad Austrāi jāierodas un kas jādara, lai kļūtu par pasažieri lidsabiedrības *Qantas* boingā. Patiesi, kas gan varētu traucēt Jurgim naktī gulēt, jo Tīna aizvakar bija piezvanījusi no tās pilsētas, kas bija nosaukta skaistā sievietes vārdā, un paziņoja, ka “ar mammī viss okei”.

Turklāt viņš no Austras tālajā Austrālijā saņēma gaisa bučas.

Jurgis vēlīgi paskatījās uz kaķi un turpināja pļāpāt:

– Kad pārnākšu no tirgus ar kāpostiem un peonijām, pastāstīšu par lielo vētru sešdesmit septītā gada rudenī, kas nogāza dižu strēķi Latvijas mežu. Valdīšana neko jēdzīgāku nespēja izdomāt kā saukt palīgā gucuļus no Karpatiem. Šurp sabrauca lērums nasku vīru, kas zāgēja ne tikai vējgāzēs sagūlušos kokus, bet ar mežsargu ziņu arī joprojām slaidās priedes blakus iecirkņos. Bet, ja radās vajadzība iet meitās, viņi ar cirvja asmeni varēja pat bārdu noskūt. Vakaros gucuļu mežcirtēji iedzēruši dziedāja: “*Тu ж мене підманула, тu ж мене підвела...*”¹ Bet pēc gada sāka dzimt bērni, un tiem bija trakoti uzvārdi. Tad notika tas numurs, ka tiku Austras sirdī.

Rego nepatikā noskurinājās, jo ausī bija ielēkusi blusa.

– Kas ta nu? Neiztaisies par tik varen smalku jaunskungu! Kam tad lai klārēju, ja ne tev, va ne ko? Marš, ārā no migas! No miega raušus necep, mans tēvs kādreiz teica. Izgulēsies, kad būsi zārkā, – Jurgis tērgāja, kaulos juzdams rīta sparīgumu.

Izskatījās, runcis šajos garajos gados bija pieradis pie saimnieka mundruma joņiem un izlikās, ka paguvis atkal aizmigt.

Jurgis nosēcās par tādu slinkumu un nolaida stiegrainās kājas uz grīdas. Tagad, vasaras laikā, par velti deldēt čības būtu lieka izšķērdība. Uzsviedis kaķim

---

¹ “Tu mani piemānīji, tu mani pievīli...” (*Ukrainu val.*) – (*Šeit un turpmāk: autora piez.*)

vatēto segu, vecais vīrs paziņoja: – Paliec guļam, suteni! Pusedienās nedabūsi vāritā cimboļa ādu.

Tas nu Rego bija par daudz. Kas viņš – vai kāds muļķa kaķēns, kam tāda nerrošana ar segu varētu patikt?

Jurģa basās pēdas aizplakšķēja uz virtuves pusi, un atskanēja dusmīgs brēciens, jo kājas ikšķis sāpīgi atsitās pret zemē nolikto tukšo putnu būra režģi. Pirms nedēļas tajā vēl mita papagailis Cēzars, bet tūdaļ pēc Austras aizbraukšanas tas mira varoņa nāvē.

– Rego, tu grēka pagale! Nāc šurp, dabūsi ar koku pa ribām! Vai akurāt nav ko ēst, ja bija jānomuši nabaga putns, va ne ko? Nepaspēju aiziet pēc alus, kad jēmi un atmūķēji dures.

Grēka pagale, izlīdis no segas apakšas, laiski ieņaudējās, nolēca uz grīdas un, asti kā pārbrauktuves barjeru pacēlis, arī devās uz virtuves pusi.

– Nekādu pienu nedabūsi! – strikti noteica saimnieks. – Pats redzēji, ka vakar pēdīgo paku izlēju grāpī piena zupai.

Rego iztapīgi glaudās Jurģim gar stilbiem. Joprojām izlikdamies sašutis par runča nedarbu, vecais vīrs noprasīja: – Vai ta šī kungam derēs?

“Ko citu ēdīs?” pauda kaķa sarauktās uzacis.

– To var brūķēt arī tāpatās aukstu.

Kādu laiku virtuvē vienīgās skaņas bija lakšana un strēbšana. Pa brīžam Jurģis pacēla galvu un paskatījās virtuves logā, it kā gribēdams noprast, kā jutīsies, kad pa Velnciema grantēto un putekļaino ielu ieraudzīs uz māju nākam no ķenguru zemes atlidojušo Austru.

“Kas varēja iedomāties, ka bez sievas jutišos kā no laivas izkritis copmanis? Pēdīgā laikā mēs savā starpā apmainījāmies vārdiem tikai par pašu vajadzīgāko. Tā jau tas i. Četrdesmit gadus vienā namelī mujoties, par visu bijām skaidrībā. Gan par to, kāpēc Austras māte Amālija dzina ļergu, gan to, kāpēc viņa šo amatu atstāja mantojumā meitai.

Pirmo reizi savu likteni ieraudzīju aukstā janvāra dienā, kad darbnīcas vīri mani sūtīja komandējumā pēc pudeles Velnciema krūmu konjaka. Austra locījās sētā gar aku ar grābekli rokā. Kāpēc jums tik sērīgs skats, painteresējos. Aka aizsalusi, šī it dūsmīgi atcirta, un nevienam citam par to nav nekādas daļas.

Tas gan ir brīnums, ka ziemas laikā ūdens aizsalst, sacīju, gribēdams grābekļa cilātāju paķircināt. Sacerējos, ka jaunās sievietes smaids pelēkajā ziemas dienā, kad vēl neviena sniega pārslīņa nebija zemi darījusi gaišāku, man kā vīrieša cilvēkam daudz ko nozīmētu. Cirvis nogrima kā atvarā, viņa smaida vietā atbildēja. Kļuva skaidrs, kas jādara. Dodiet šurp to grābekli, teicu, zvejojot cirvjus no akām ir bīstams darbs. Esmu cilvēks, kam ir pieredze šajā jautājumā, lielijos, klusībā atgādādam, ka lauku mājās, kur dzīvoju bērībā, dziļā aka nekad neaizsala. Austra veltīja man ciešāku skatienu un cerīgi jautāja: vai jūs esat mūsu jaunais pastnieks? Varbūt kādreiz kļūšu, bet pagaidām esmu šloseris, lepmi pavēstīju. Vecais pastnieks jau trīs mēnešus nav atnesis nevienu vēstuli, viņa pažēlojās, laikam viņš tās izmanto, lai iekurtu krāsni.

Nolēmu, ka nabaga sievietei ir pilna sirds, ja savos krenčos gribas dalīties ar pirmo, kas atvēris pagalma

vārtnus. Tas nu gan ir mūlāps, teicu. Viņa paraustīja plecus. Kā jau vīrietis, skanēja secinājums.

Es atnācu... Vīri no linoleja fabrikas sūtīja komandējumā pie jums pēc krūmu konjaka, mainīju sarunas tematu, lai šī neiedomātos, ka esmu ieradies lakstoties. Skaidrs, viņa novilka, un interese par manu personu, šķiet, apdzisa, kaut gan vēl gribējās pajautāt, kas ir tas slinkais vēstuļu rakstītājs.

Nevaru līdzēt, nav ūdens vajadzīgajam procesam. Tūlīt būs, iesaucos un nometos uz sasalušās zemes ceļos, lai ar grābekli aizsniegtos līdz akas dibenam. Austrā par manu entuziasmu neticīgi pasmaidīja.

Pa ledū izcirsto šauru plaisu dziļumā bakstīdams, lielmanīgi zvērēju, ka ātrāk prom neiešu, iekams mērķi nebūšu sasniedzis. Ir jau tādi redzēti, skanēja skeptiska atbilde. Man auksti, iešu iekšā. Neliecieties traucēties, ieteicu, kad būšu galā, piezvanišu. Viņa iesmējās. Jūs pat nezināt manu vārdu. Un mūsu mājā nav telefona. Lūdzu, netraucējiet darbā, nostenēju, pārlicies pāri betona grodam. Vīri man skaidri teica, lai pēc palīdzības skrienu pie Austriņas. Ak tik tālu valodas jau nonākušas, viņa pabrīnījās. Nesapratu, vai māju saimniece to uzņēma kā pagodinājumu vai ar bažām.

Pēc stundas gandrīz jau padevos. Maz ko līdzēja vecais vatenis, kuru viņa iznesa, lai paklāju zem ceļgaļiem. Piesalsiet pie zemes, Austrā strupi noteica.

Iesaucos "urrā!", beidzot grābekļa metāla zaros ieraudzīdams ieķērušos cirvi. Austrā tencināja: paldies, tagad varēšu pabeigt ledus ciršanu. Jums to nevar uzticēt, sabojāsiet manikīru, aizrādīju, neizlaizdams slapjo darbarīku no rokām.

Kad ar divu stundu nokavēšanos darbā atgriezās tukšām rokām, abi paģirainie brigādes vīri auroja, ka mani varot sūtīt tikai pakaļ nāvei, bet ceha priekšnieks, balsi nepaceldams, sacīja: rājiens, un nākamreiz nogriezīšu piemaksas procentus...”

– Austra tomēr bija to vērtā... – pārtraucot ieilgušo klusumu, Jurgis teica runcim.

“Auksta piena zupa gan nav diez cik vērtā,” ūsas laizīdams, nosprieda Rego un paskatījās uz saimnieku: vai patiesi šorīt būs jāiztiek bez kraukšķīgās ēdmaņas?

– Nelūri uz mani kā Ļeņins uz buržuāziju. Šodien nav pirmiena, kad kaķu barību pensionāriem dod ar atļaidēm, – Jurgis norūca. Taču Rego saimniekam veltīja tik pieglaimīgu skatienu, ka Jurgis no virtuves skapīša izņēma granulu paku un saujaas tiesu iebēra uz grīdas noliktajā trauciņā.

Rego tūdaļ lietišķi ķērās pie īstajām brokastīm.

“Man par daudz mīksta sirds – tur tā nelaime,” vecais vīrs sev pārmeta un atcerējās, ka toreiz tās pašas dienas vakarā atkal bija vēris pagalma vārtus un viņam nosila sirds, ieraugot, ka abi pirmā stāva logi bija gaiši. Uz klauvējienu durvis atvērusi, Austra jautāja: atnācāt pārliecināties, vai aka atkal nav aizsalusi? Nē, gribu zināt, vai cirvis vēl ir pie dzīvības. Ziemas laikā tas nepieciešams malkas skaldīšanai, pieklājīgi atbildēju.

Ja jau esat klāt, ienāciet sasildīties pie “saulītes”, viņa piedāvāja. Gaitenī novilkta jaku un pakāru to uz sienā šķībi iedzītās naglas. Ko daudz gan var gribēt no sieviešu saimniecības, nodomāju.

Mazais elektriskais kalorifers ar spožā skārda reflektoru istabā patiešām staroja kā sārta saulīte.

Apjautājos, vai krāsniņ brīvdienas. Kas ziemā prasa brīvdienas, Austra atteica, vienkārši nav malkas. Vai jums joprojām krūmu konjaks vajadzīgs, viņa noprasīja tieši uz acs, acīmredzot prātodama, vai tik neesmu pudeles brālis. Šobrīd man tas nav ne prātā, no tīras sirds atzinos. Tas labi, varbūt piedāvāt tēju? Nopriecājos par iespēju pabūt šajā viesmīlīgajā mājā pēc iespējas ilgāk un pieminēju, ka armijā iemācījos dzert tēju litriem, ja radās izdevība. Ar tēju var aizstāt ēdienu, kura mums vienmēr šķita par maz.

Kamēr uz gāzes plīts iesīcās tējkanna, sevi klusībā lādēju, ka neienāk galvā pastāstīt kaut ko tik zvērīgi interesantu un satriecošu, kas sievietei liktu iedegties ziņkārībā un apbrīnot pašu stāstītāju. Tomēr nebija īstais brīdis ieminēties par manevriem armijā, kad bruņutransportieris, iegāžoties ierakumos, saspieda plakanus divus čalus no Liepājas. Ķēros pie salmiņa. Jā, prātīgi ierunājos, malka mūsdienās ir deficīts. Tos iepuvušos un slapjos apšu klučus, ko piedāvā kurināmā kantoris, nekādīgi nevar saukt par malku. Nesanāca laika nopirkt arī tādus, jo bibliotēkā izlūdzos atvaļinājumu, lai sēdētu slimnīcā pie mammas gultas. Rudenī viņa aizgāja ar nefrītu, Austra atzinās, it kā mēs jau būtu tuvi draugi. Un kur tas, kurš trīs mēnešus nav atrakstījis nevienu vēstuli, pēc iespējas neitrāli apjautājos. Tas Donbasā. Saklausījās baumas, ka tur šahētās vienā gadā var nopelnīt tik daudz, lai pārbrauktu mājās ar volgu. Tad jau visu ziemu tikai ar "saulīti"? Paskatījos leduspuķēs uz logu rūtīm. Dienā esmu darbā bibliotēkā starp grāmatu grēdām, bet vakarā pie "saulītes" lasu par siltām zemēm, Austra optimistiski turpināja, un

viņas kalsnajā sejā atplauka man uzburts smaids. Tēj-kanna pat iesvilpās no pārsteiguma. Tā nu tās lietišas neies cauri! Būs jāpalīdz, cieti sacīju, jo, nākot šurp šodien jau otro reizi, biju ievērojis netālu no dzelzceļa sliežu ceļiem milzīgo akmeņogļu kaudzi.

Kāds uzmanīgi pieklauvēja pie loga rūts. Varbūt tas vēstuļu nerakstītājs atspēries mājās, igni nodomāju.

Laikam šī nepatika atspoguļojās manā sejā. Tas ir viens no klientiem, Austra nomierinoši teica, izejot virtuvē. Pa durvju šķirbu redzēju, ka atnācējs, strupi sasveicinājies, nosviež uz galda tādu kā piebāztu spilvendrānu. Brūnais, viņš teica, kā solīju. Labi, te būs, un Austra pastiepa vīrietim divas pudeles. Netraucēšu, šis noburkšķēja, jūtu, ka jums ciemiņš.

Durvis aizvērās, un Austra atgriezās istabā. Ceru, ka šovakar neviens vairs neklauvēs pie loga, viņa kā atvainodamās bilda. Tas bija konditorejas strādnieks, kas piegādā nerafinēto cukuru un raugu. Skaidrs, atsaucos, veikalos tā manta parādās tikai uz augstiem svētkiem. Dzeriet tēju, atdzisis, viņa mudināja. Pamanījusi manu skatienu, kas kavējās pie viņas krūtīm, kuras piegulošais svīteris sevišķi izcēla, Austra tikko manāmi pietvīka.

Tas krūmu konjaks līdz šim mums palīdzējis turēties virs ūdens, mammai dabūju zāles un vispār. Turklāt es visu vasaru nestrādāju. Katrs dzīvo, kā var, pārgudinieka tonī ierunājos. Es, piemēram, mūsu kopmītnē uz puslikmi piestrādāju par nakts dežurantu. Kad tad guļat, viņa jautāja. Komandanta būrī, kur šis nīkst visu dienu, lai neielastu nepiederīgos, izstiepjos uz sola, un par spilvenu noder maiņu žurnāls. Nekāda vaina.

Šausmas, Austra nodrebinājās. Brīdi vērojusi, kā es ar baudu dzeru tēju, viņa izsaucās: atvainojiet, aizmirsu, ka mājās ir cepumi. Viņa žigli piecēlās un no sekcijas skapīša izņēma “Selgas” paciņu. Lūdzu, nekautrējieties. Šodien nopirku arī Raimonda Paula jauno plati. Pēc mirkļa ieskanējās dziesma par mežrozīti. Pārtraucu gremot cepumus un aicināju uz deju. Austra pastiepa preti roku, un es biju pārsteigts, cik tā auksta. Par maz jaudas manai “saulītei”, viņa paskaidroja.

Kad mežrozīte beidza dziedēt, impulsīvi apskāvu savu dejas partneri. Tā nevajag, viņa nočukstēja, neesi tik... steidzīgs. Noskūpstīju nosalušo Austras roku. Atvaino, sacīju, man gribas tevi sasildīt, un apskāvu viņu vēlreiz. Lūdzu, nē. Varbūt šovakar pat ieradīsies mans ogļracis. Negribīgi atkāpos, un tajā brīdī par sevi atkal atgādināja lielā ogļu kaudze netālu no sliežu ceļiem. Paklau, vai tev ir kāds maiss, interesējos. Maiss? Kam tev maiss, viņa brīnījās, man tajā kartupeļi, onkulis no laukiem rudenī atveda. Pieliekamajā stāv. Šķiet, nav sasaluši. Atstiepsu tev riktīgas akmeņogles, lietišķi teicu. Citādi saaukstēsies. Dullais puika, viņa iesaucās, tagad vēl cilvēki iet pāri sliedēm no pilsētas uz Velnciemu. Pa dzelzceļa stīgām staigāt aizliegts, iebildu. Mēs visi vienmēr ejam taisnāko ceļu. No viņas muts šie vārdi skanēja gandrīz kā tautas gudrība. Ja patiesi gribi palīdzēt, uzkavējies kādu stundiņu.

Lai sasildītos, nosēdos Austrai blakus uz dīvāna. Vēl pēc stundiņas jau biju ar mieru uz šo māju ne tikai atnest dažus maisus ogļu, bet arī palikt uz mūžu. Ap pusnakti Austra no skūpstiem satūkušām lūpām čukstēja: mīlais, nāc! Austra parādīja, kur pieliekamajā

stāv maiss. Viņai par šausmām, izbēru kartupeļus uz grīdas, uzrāvu mugurā jaku un, vēl kvēli noskūpstījis, paziņoju, ka pēc pusstundas atgriezīšos.

Sals ārā bija pieņēmis spēkā. Zvaigznes mirdzēja kā iedzītas naglas debesu plašajos vārtos, aiz kuriem patvērušies mūsu vēl neizsapņotie sapņi. Vējš locīja Velnciema koku kailos zarus, un šķīta, ka tie švikstēja kā pātagas cirtieni. Pilnmēness gaismā pusducis sliežu pāru laistījās kā izlieti no tīra sudraba. Aši cilpodams, nodomāju: iekurināšu Austrai krāsni, un beidzot mājās mums būs cilvēcīgs siltums. Sieviete, viena dzīvodama, jūtas tikpat vientuļa kā balta ūdensroze.

Un tad jau mans nāciens mērķis bija klāt. Notupies pie akmeņogļu kaudzes, kas šķīta vai Gaiziņkalna lielumā, atlocīju maisu un steidzīgi metu tajā lielākos ogļu gabalus, ik pa brīdim lūkodamies apkārt, vai kādam neienāks prātā mani iztraucēt. Drīz vien darbs bija galā, un, sava labā nodoma spēcīnāts, stenēdams uzsviedu maisu plecā. Tumsā atskanēja balss: *стой, стрелять буду!*¹ Patruļa, kaut velns to būtu rāvis!

Daudz nerunādami, abi pogainie, akmeņogles izbēruši atpakaļ kaudzē, aizveda mani un nodeva stacijas milicijas nodaļai.

Naktī, gulēdams izolatorā uz lāviņas, sapnī redzēju Austru atlidojam no tālās Austrālijas. Laimīgs viņu skūpstīju un kā dāvanu saņēmu istu bumerangu. Tas vienmēr atgriezās, lai cik tālu būtu aizmests, mana mīlestība smaidīdama sacīja...”

– Kā tas var būt? – jau kuro reizi ieprasījās Jurgis, vērodams Rego, kas pēc brokastīm bija izstiepies uz

---

¹ Stāvi, šaušu! (*Krievu val.*)

saules sasildītajiem virtuves grīdas dēļiem. – Kā tas var būt, ka tajā ziemas naktī pirms četrdesmit gadiem es patiešām biju tik dulls, ka zagu akmeņogles, bet viņa man sapnī atlidoja no pasaules malas ar tādu zīmīgu dāvanu?

“Tā var notikt tikai pasaulē un gultā,” Rego viltīgi puspievērtajās acīs bija lasāms tik skaidri kā ābecē.

– Pēc nedēļas, kad es jau izcietu sodu par sociālistiskā īpašuma piesavināšanos, pie Austras mājas vārtiem apsviedīgs guculis par divām ļergas pudelēm izgāza veselu smagās automašīnas kravu smaržīgu priežu baļķu. *“Бачишь, дрова, що тобі і не снилось!”*¹

---

¹ Skaties, malka, kāda tev sapņos nav rādījusies! (*Ukrainu val.*)